

உன் சகோதரன் இடறுகிறதற்கேதுவான எதையும் செய்ய வேண்டாம்

“மாம்சம் புசிக்கிறதும், மதுபானம் பண்ணுகிறதும் மற்றெதையாகிலும் செய்கிறதும், உன் சகோதரன் இடறுகிறதற்காவது, தவறுகிறதற்காவது, பலவீனப்படுகிறதற்காவது ஏதுவாக இருந்தால், அவைகளில் ஒன்றையும் செய்யாமல் இருப்பதே நன்மையாயிருக்கும்.” ரோமர் 14:21

தேவனுடைய பிள்ளைகளின் சுதந்திரத்தில் கட்டுப்பாடு விதிப்பதற்காக அப்போஸ்தலர் முயற்சிக்கவில்லை என்பது இந்த வார்த்தைகளின் மூலம் தெளிவாகிறது. கிறிஸ்துவின் சுயாதீனம் நம்மை விடுதலையாக்குகிறது என்று வேறு இடத்தில் அப்போஸ்தலர் அறிவிக்கிறார். பாவகரமான மற்றும் நமக்கே காயம் ஏற்படக்கூடிய காரியங்களை செய்வதற்கு நமக்கு சுயாதீனம் கொடுக்கப்படவில்லை என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார். மற்றவர்களுக்கு தீங்கு விளைவிக்கக்கூடிய காரியங்களிலிருந்து நாம் விலகியிருக்க வேண்டும் என்பது கர்த்தருடனான நமது உடன்படிக்கை மற்றும் சலுகையின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு உதவி பண்ணுவதற்கு நமது வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்த நாட வேண்டும். நமது சுயாதீனத்தை மாம்சத்திற்காக மட்டும், நமது சுய திருப்திக்காக மட்டும் பயன்படுத்தக் கூடாது. நாம் நீதியின் பிரதிநிதியாக இருந்து, “யாவருக்கும் விசேஷமாக விசுவாச குடும்பத்தாருக்கும் நன்மை செய்யக்கூடவோம்.” (கலாத்தியர் 6:10)

இந்த வசனத்தில் அப்போஸ்தலர் மாம்ச உணவு மற்றும் மரக்கறி உணவுக்கு இடையேயான வித்தியாசமான வெறும் கருத்தை கூறவில்லை. இப்படிப்பட்ட கேள்வியை ஒவ்வொருவரும் தாங்களே தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒருவர் மாம்ச உணவு அவருக்கு தீங்கு விளைவிக்கும் என்று கண்டால் அவர் அதிலிருந்து விலகியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அதற்கு மாறாக மாம்ச உணவு பிரயோஜனமானது என்று கண்டால் அவர் அதை பயன்படுத்த வேண்டும். மாம்சத்தை புசிப்பதைக் குறித்து நமது அப்போஸ்தலரின் கருத்து மத நம்பிக்கையை பற்றியதாகும். அந்த காலப்பகுதியில் மனிதர் விக்கிரகத்துக்கு படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தை உண்ணுவது பழக்கத்தில் இருந்தது. எந்த யூதனும் அதை புசிக்கமாட்டான். ஆனால் கிறிஸ்தவர்களிடத்தில் அது வேறு மாதிரியாக இருக்கலாம். அவன் மர விக்கிரகங்கள் முதலானவைகளுக்கு முன்பாக அசைவாட்டிய மாம்சம் பாதிப்பை ஏற்படுத்தாது என்று புரிந்து கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் விக்கிரகத்துக்கு படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தை உண்ணுவது குற்றம் என்று காண்பிக்கிறார்.

நமது மனசாட்சி மிகவும் முக்கியமானது என்பதும் அதற்கு எப்பொழுதும் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்பதும் அப்போஸ்தலரின் கருத்து. ஒரு சகோதரன் மற்றவரின் மனசாட்சியை மீறி மாம்சத்தை புசிப்பது அந்த சகோதரனுக்கு இடறுதலையும் தீமையையும் விளைவிக்கும். இப்படியாக பலமுள்ள சகோதரன் பலவீனமுள்ள சகோதரனுக்கு தீங்கு விளைவிக்கலாம். இதைத்தான் அப்போஸ்தலர் அர்த்தங்கொள்கிறார். இதை நம்மைப் போன்று தெளிவாக காண முடியாத சகோதரரின் விஷயத்தில் அவனது மனசாட்சியை உடைக்க நாம் நாடாமல் இருப்பது மட்டுமல்ல, நமது செல்வாக்கும் அதை உடைக்க அனுமதிக்கக் கூடாது.

ஒரு பலவீனமுள்ள சகோதரனுக்கு நமது நிலைப்பாட்டிலிருந்து காரியத்தை விளக்குவது நமக்கு சரியானதாக இருக்கும். அது இவனது மனசாட்சியை உடைக்க நாடுவதாக இராமல், அவனுக்கு கற்பிப்பதாக இருக்கும். அவன் பயமில்லாமல் அவனது மனசாட்சிக்கு எதிராக இல்லாமல் அப்படிப்பட்ட மாம்சத்தை புசித்தால், நாம் அவனை பலவீனனாக அல்ல, பலமுள்ளவனாக ஆக்கியிருக்கிறோம். அது அவனுக்கு அனுசூலமாக இருக்க வேண்டும். சகோதரனது விருப்பத்திற்கு இசைவாக இருக்க நாட வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர் அறிவுறுத்துகிறார்.

மற்றவர்களுக்காக சுயத்தை வெறுத்தல்

பரிசுத்த பவுல் இங்கே மற்றவர்களுக்காக சுயத்தை வெறுத்தல் என்ற பரந்த கொள்கையை வெளிப்படையாக வைக்கிறார். அந்த கொள்கை சபைக்கு முதல் நிலையில் பொருந்துகிறது; உலகத்துக்கும் பொருந்துகிறது. அவர் இந்த கொள்கையை மதத்திற்கு மாத்திரம் பயன்படுத்தாமல், விக்கிரகத்துக்கு படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தை புசித்தலுக்கும் பயன்படுத்துகிறார். இன்னும் அவர் விரிவுபடுத்தி கூறுவதாவது: “மாம்சம் புசிக்கிறதும், மதுபானம் பண்ணுகிறதும், மற்றெதையாகிலும் செய்கிறதும், உன் சகோதரன் இடறுதலுக்காவது, தவறுகிறதற்காவது, பலவீனப்படுத்துகிறதற்காவது ஏதுவாயிருந்தால், அவைகளில் ஒன்றையும் செய்யாமலிருப்பதே நன்மையாயிருக்கும்.”

மதுபானம் பண்ணுவது பலவீனமுள்ள சகோதரனுக்கு ஒரு பெரிய சோதனையாக, ஒரு கண்ணியாக இருக்கலாம். வேத வாக்கியங்களில் மதுபானத்தை தடை செய்து எதுவும் சொல்லப்படவில்லை. மேலும் வயிறு தொந்தரவுக்கு தீமோத்தேயுவுக்கு அதை பயன்படுத்தும்படி அப்போஸ்தலர் பரிந்துரைக்கிறார். எனினும் சுற்றுப்புறங்களினால் நமது சுதந்தரம் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும். மதுபானம் இப்பொழுதைக் காட்டிலும் அப்பொழுது அதிகமாக பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதை நாம் அறிவோம். இந்த நாட்டைக் காட்டிலும் ஐரோப்பாவில் அதிகம் பயன்படுத்தப்படுகிறது. எனினும் மதுவின் விளைவால் ஜனங்களின் நரம்பு இப்பொழுது அதிகமாக பாதிக்கப்படுகிறது என்பதை நாம் அறிவோம். ஆகையால் நமது இனம் நமது கர்த்தரின் நாளைக் காட்டிலும் இப்பொழுது பலவீனமாக இருக்கிறது.

இந்த விதத்தில் நமது கர்த்தரும் அப்போஸ்தலரும் மிதமாக இதை பயன்படுத்தியதில் குறிப்பிடப்பட்ட ஆபத்து ஏதும் இருக்கவில்லை. மிதமாக பயன்படுத்தும்படி ஆலோசனைகள் கூறினார்கள். “ஆகையால் நீங்கள் புசித்தாலும் குடித்தாலும், எதைச் செய்தாலும் எல்லாவற்றையும் தேவனுடைய மகிமைக்கென்று செய்யுங்கள்.” (1கொரிந்தியர் 10:31) எந்த வகையிலாவது ஒரு சகோதரனை இடறுதல் பண்ணுகிற அளவுக்கு நமது சுயதீனத்தை பயன்படுத்தக்கூடாது. தேவனுடைய பிள்ளைகள் அன்புள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். மற்றவர்களுக்காக நமது சுயதிருப்தியை தியாகம் செய்ய விருப்பமுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

நாம் புரிந்துகொண்ட வகையில் நமது இனத்திற்கு போதையானது மிகவும் பயங்கரமான தீமையாக தற்காலத்தில் இருக்கிறது. விழுந்துபோனதினிமித்தம் நமது இனம் பரம்பரையாக பலவீனமாக இருக்கிறது. இதனால் அவர்கள் போதையை முற்றிலுமாக எதிர்க்க முடியாதிருக்கிறார்கள். கர்த்தருக்கும் நீதிக்கும் மற்றவர்களின் ஆசீர்வாதத்திற்காகவும் தங்கள் ஜீவனை அர்ப்பணம் செய்தவர்களிடம், இந்த காரியத்தில் அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே வெறுத்து, சில சுயாதீனங்களையும் சலுகைகளையும் சகோதரர்களின் நன்மைக்காகவும் பொதுவாக உலகத்திற்காகவும் கொடுக்க சொல்லுவது அதிகமானதாக இருக்குமா?

எதிராளியானவன் மனக்குலத்தை பாவத்திற்குள் இழுப்பதற்கு பயன்படுத்துகிற புகையிலை, இன்னும் பல்வேறு செயல்பாடுகளைக் குறித்தும் இதே வாதங்கள் பயன்படுத்தப்படலாம். நாம் கர்த்தரின் கிருபைகளிலும் அவரது ஆவியிலும் வளருகிறதற்கு தக்கதாக நாம் சந்தோஷப்பட வேண்டும். நமது சொந்த நலனுக்காக மாம்சத்தின் சகல அசுத்தங்களையும் நீக்கிப் போட்டு, இப்படியாக கர்த்தரைப் போல ஆகவும் மாத்திரமல்ல, அன்பின் தூண்டுதலால் மற்றவர்கள் மேல் தீமையை வருவிக்கும் சகலத்தையும், அவை நமது சொந்த சுயாதீனமாக இருந்தாலும் நம்மை விட்டு நீக்க வேண்டும்.

இந்த கொள்கையின் இன்னொரு விளக்கம் ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆசரிப்பில் இருக்கும். ஓய்வு நாளில் நெருப்பைக் கூட பற்ற வைப்பது தவறு என்று யூதர்கள் நினைத்தார்கள். அந்த நாளில் விறகு பொறுக்கினவன் கல்லெறிந்து கொல்லப்பட்டான். மற்ற நாட்களில் செய்வது போல ஞாயிற்றுக்கிழமையில் செய்தால் அது தவறு என்று நாம் நினைப்பதில்லை. இந்த சுயாதீனத்தை பயன்படுத்துவது ஞானமாக இருக்குமா? நமது நடக்கை மற்றவர்களுக்கு தீங்கான விளைவை ஏற்படுத்தலாம். ஆகையால் மத ரீதியில் சொல்லக்கூடியவைகளை நாம் குறைக்க வேண்டும். “இந்த ஜனங்கள் நல்லவர்கள் இல்லை, அவர்கள் தேவனுடைய பரிசுத்த நாளை ஆசரிக்கமாட்டார்கள்” என்று அவர்கள் கூறலாம். அவர்கள் புரிந்து கொள்ளமாட்டார்கள்.

உலகத்தில் உள்ள மற்ற ஜனங்களைக் காட்டிலும் நாம் ஞாற்றுகிழமையை நல்லவிதமாக கடைபிடிக்க வேண்டும். உண்மையில் மற்ற ஜனங்களைக் காட்டிலும், நாம் அதை மிகவும் சிறப்பாக கைக்கொள்ளுகிறோம். இது சரியானது. கிறிஸ்தவ தேசத்தின் இந்த தவறு நமக்கு நன்மைக்கு ஏதுவாக நடந்திருக்கிறது. நாம் ஞாயிறை கடைபிடிக்க வேண்டியதில்லை என்று நாம் கூறுவதாக உலகமானது புரிந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒரு வாரத்தில் மூன்று அல்லது நான்கு ஞாயிறுகள் இருந்தால் நாம் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறோம். உண்மையில் நமக்கு ஒவ்வொரு நாளும் ஞாயிறாக இருக்க வேண்டும். நாம் தேவனுக்கு ஊழியம் பண்ண நாடுகிறோம். வாழ்க்கையின் முக்கிய நோக்கம் சுவிசேஷத்தை போதிப்பதும், தேவனுடைய வார்த்தையின் செய்தியாகிய “நற்செய்தியில்” சந்தோஷப்படுவதும் ஆகும்.

புது சிருஷ்டியாக, தேவனுடனான நமது உறவு ஒரு இருதய பூர்வமான உறவாகும். கர்த்தர் நமக்கு கொடுக்கிற ஆசீர்வாதம் புதிதாக ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட பிள்ளைகள், மாம்சீக ரீதியின்படியல்ல. ஆவியின் ரீதியின்படி, இருதய முன்னேற்றத்தையும் தருகிறார். அது முடிவாக உயிர்த்தெழுதலில் பூரணப்படும்.

உண்மைதான், “குமாரன் உங்களை விடுதலையாக்கினால், மெய்யாகவே விடுதலையாவீர்கள்.” (யோவான் 8:36) “கிறிஸ்து நமக்கு உண்டாக்கின சுயாதீன நிலைமையில் நிலைகொண்டிருக்க” நாம் அனைவரும் நாட வேண்டும். (கலாத்தியர் 5:1) நம்மைக் காட்டிலும் பலவீனமான மற்றவர்கள் இடறுதல் அடையாதபடி நமது சுயாதீனத்தை பயன்படுத்தி நம்மை காத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதும் உண்மை. சில சமயங்களில் அறிவுக் குறைவினால் கிறிஸ்துவின் சுயாதீனத்தை பயன்படுத்த இயலாமல் போகும்.

கிறிஸ்து விடுதலையாக்கின சுயாதீனத்தை இரண்டு நிலைப்பாட்டில் நோக்க வேண்டும். அது தடையில்லாமல் புசிப்பதற்கு நமக்கு சுயாதீனம் கொடுக்குமானால், யூதர்கள் புசிப்பதற்கு சுயாதீனம் ஒரு வகையில் இல்லாதிருந்தது போல, அதிலிருந்து விலகியிருக்கவும் நமக்கு சுயாதீனம் கொடுக்கிறது. கிறிஸ்துவின் ஆவியைப் பெற்று அவரது அடிச்சுவட்டை பின்பற்ற நாடுகிறவர்கள் முன்னரே கர்த்தரின் சுயாதீனத்தை பயன்படுத்த உடன்படிக்கை செய்திருக்கிறார்கள். மாம்சீக ஆசைகள், இலட்சியங்கள் மற்றும் பசியுணர்வை விருத்தி செய்ய அல்ல, சுய தியாகத்தில், ஆண்டவரின் அடிச்சுவட்டை பின்பற்றி, சகோதரர்களுக்காக, அவர்களது உதவிக்காக தனது ஜீவனையும் கொடுப்பதற்கு நாடுவதற்காகும். சுயாதீனத்தின் இந்த இரண்டுவித பயன்பாடு எப்படி வித்தியாசமாக இருக்கிறது! அதன் சுயநல பயன்பாடு, அதே போல அறிவின் சுயநல பயன்பாடு, மற்றவர்களைப் பற்றி அக்கறையில்லாமல் சுய திருப்தியைக் குறிக்கிறது.

நமது சகோதரருக்கான நமது பொறுப்பு

அறிவு என்பது ஆவியில் ஒரு பெரிய வளர்ச்சியை குறிப்பதில்லை. சிறிதளவு சோப்பு ஒரு பெரிய காற்றுக் குமிழியை (air bubble) உண்டாக்கும். அதே போல சிறிதளவு அறிவு குணலட்சண திடத்தன்மை இல்லாமல் ஒருவனை மிகைப்படுத்திக் காண்பிக்கக்கூடும். ஆகையால் ஒருவன் தான் வெறும் அறிவில் மாத்திரம் வளர்ந்திருப்பதைக் காட்டிலும் அன்பில் வளர்ந்திருப்பதை அளவிடுவது மிகவும் நன்மை பயக்கும். எனினும் அன்பு மற்றும் அறிவிலும் வளர்வது சீர்மை நிலைமையாக இருக்கும். அப்போஸ்தலர் “சகல அறிவை அறிந்தாலும் அன்பு எனக்கு இராவிட்டால் நான் ஒன்றுமில்லை” என்று கூறி இதே பாடத்தை போதிக்கிறார்.

அன்பில்லாத அறிவு தீமை பயக்கும் அல்லது உண்மையான அறிவு இன்னும் பெறப்படவில்லை என்பதைக் குறிக்கும். ஆனால் இதற்கு மாறாக, அதே அப்போஸ்தலர் கூறுவதாவது: “தேவனில் அன்பு கூருகிறவன் எவனோ, அவன் தேவனால் அறியப்பட்டிருக்கிறான்.” (1 கொரிந்தியர் 13:2; 8:3) நாம் அதிக அறிவைப் பெறலாம். எனினும் தேவனை அறியாதிருந்து, தேவனால் அறியப்படாமல் இருக்கலாம். கர்த்தரை தனிப்பட்ட முறையில் அறியாதிருந்து, அவருடனான ஐக்கியத்தின் மூலமாக அன்பின் ஆவியை பெறாமல் யாரும் உண்மையான அன்பை தனது குணலட்சணத்தில் பெற்றிருக்க முடியாது. எனவே அன்பை பெற்று (இப்படியாக பெருமையை தவிர்த்து) ஆவியின் பல்வேறு கிருபைகளாகிய சாந்தம், தயவு, பொறுமை, நீடிய பொறுமை, சகோதர அன்பு, அறிவு, பரத்திலிருந்து வரும் ஞானம் மற்றும் தெளிந்த புத்தியுள்ள ஆவி முதலானவைகளில் நாம் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் அபிவிருத்தி அடைவது நிச்சயம்.

அறிவையும் சுயாதீனத்தையும் உறுதி செய்த பிறகு அன்பானது மற்றவர்கள் மேல் சுயாதீனத்தின் பலனை பயன்படுத்துவது குறித்து பார்க்கும் உணர்வு, பகுத்தறியும் திறன் முதலான மனநிலைமையின் வேறுபாட்டால் எல்லோரும் அறிவின் நிலைப்பாடு மற்றும் கொள்கைகளை மதித்து உணர்தலில் ஒரே மாதிரி இருக்க மாட்டார்கள் என்பதை உணர்ந்து கொள்வார்கள். ஆகையால் அன்பானது, அறிவையும், சுயாதீனத்தையும் அப்பியாசப்படுத்துவது மற்றவர்களுக்கு தீமை பயக்கும் என்பதை உணர்ந்தால் அவற்றை பயன்படுத்துவதை தடை செய்யும்.

மனசாட்சியை மீறுவது தவறு

ஆனால் ஏன்? மற்றவரின் மனசாட்சியை கவனிப்பதற்கு தெளிவான மனசாட்சியுடைய ஒருவர் மேல் கடமையை ஏற்படுத்த சம்பந்தப்பட்ட கொள்கை என்ன? பலவீன மனசாட்சியுடைய ஒருவர் தனது சொந்த மனசாட்சியை பொறுப்பு எடுத்துக்கொண்டு அவரது மனம் விரும்பியபடி புதிக்கவோ, புதிக்காதிருக்கவோ ஏன் பொறுப்பெடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது? அது நடக்கக் கூடுமானால் அது சரியானதாக இருக்கும் என்று அப்போஸ்தலர் விளக்குகிறார். மனபலவீனம் உடையவர், பகுத்தறியும் திறனில் பலவீனமானவர் எல்லா காரியங்களிலும் பலவீனமாக இருப்பார். ஆகையால் அவரது மனசாட்சிக்கு ஏற்றுக்கொள்ளாத பாதைகளில் மற்றவர்களின் வழிநடத்துதல் பாதிப்புக்குள்ளாக்கக் கூடியதாக இருக்கும். காரணம் அவரது பலவீனமான பகுத்தறியும் திறன் அல்லது தாழ்ந்த அறிவு ஆகும்.

ஒருவன் மனசாட்சியை மீறாமல் அவனது மனசாட்சிக்கு தீங்கு இல்லாமல் விக்கிரத்துக்கு படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தை புதிக்கவும் இன்னும் விக்கிரக கோவிலில் விருந்தில் உட்காரவும் செய்யலாம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட மார்க்கம் தவறு என்று உணருகிற மற்றவன், தனது அந்நிய சகோதரனின் உதாரணத்தை பின்பற்ற முயற்சித்தால், அது அவனது மனசாட்சியை மீறுவதாக இருக்கும். அது அவனுக்கு பாவத்தை உண்டாக்கும்.

செய்யும் காரியம் சரியானதோ அல்லது தவறானதோ மனசாட்சியை மீறுகின்ற ஒவ்வொன்றும் மனப்பூர்வமாக பாவம் செய்கிறதற்கான ஒரு படியாகும். அது கீழ்நோக்கிய போக்கு. அது மேலும் மேலும் கர்த்தரின் ஐக்கியம் மற்றும் தோழமையை விட்டுபோவதாகும். ஆகையால் அது இரண்டாம் மரணத்துக்கு வழிநடத்தும். இந்த காரியத்தைக் குறித்து அப்போஸ்தலர் குறிப்பிடுவதாவது: “பலவீனமுள்ள சகோதரன் உன் அறிவினிமித்தம் கெட்டுப்போகலாமா? அவனுக்காக கிறிஸ்து மரித்தாரே.” விக்கிரகத்துக்கு படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தை புசித்தல் பாவமாகும் என்பதல்ல கேள்வி. ஆனால் நமது சகோதரனுக்கு இடறுதலை உண்டாக்க காரணமாக இருக்கக்கூடிய எதையும் செய்வது அன்பின் ஆவிக்கு, புது சிருஷ்டியின் பிரமாணத்துக்கு விரோதமான பாவமா என்பது தான். சபைக்கு கிறிஸ்துவுக்குள்ளான சகோதரனுக்கு மாத்திரமல்ல, மாம்சத்தின்படியான உடன் தோழர்களுக்கும் விரோதமான பாவமா என்பது தான். ஏனெனில் முழு உலகத்தின் பாவத்திற்காகவும் கிறிஸ்து மரித்திருக்கிறாரே.

நாம் கர்த்தருடன் நமது நிலைப்பாட்டை எடுப்போமாக. நமது சுயாதீனத்தை பயன்படுவதில் மற்றவர்களுக்கு தீமை பயக்காதபடி தீர்மானிப்போம். இல்லையென்றால் அதை பயன்படுத்த மறுப்போம். நமது இரட்சகர், நமது ஆண்டவர் அவர் பெற்றிருந்த அனைத்தையும் கொடுத்தது போல், நாம் நமது சுயாதீனத்தை மற்றவர்களின் நன்மைக்காக தியாகம் செய்வோம். நாம் அப்போஸ்தலரின் வார்த்தைகளை பின்பற்றுவோமாக. சகோதரனுக்கு தீமை பயக்கும் எதையும் செய்யாதபடி தீர்மானம் செய்வோமாக, நமது சுயாதீனம் நியாயமானதாக இருந்தாலும், நமது சகோதரனுக்கு தீமைக்கு ஏதுவாக இருக்குமானால் அதை அப்பியாசப்படுத்தமாட்டோம் என தீர்மானிப்போமாக, அவனது நன்மைக்காக அதை அர்ப்பணிப்போம்; அதை தியாகம் செய்வோம். நமது ஜீவனை அவனுக்கு கொடுக்கிற அளவுக்கு தியாகம் செய்வோம்.

“இப்படி சகோதரருக்கு விரோதமாக பாவஞ்செய்து, பலவீனமுள்ள அவர்களுடைய மனச்சாட்சியை புண்படுத்துகிறதினாலே, நீங்கள் கிறிஸ்துவுக்கு விரோதமாய் பாவஞ் செய்கிறீர்கள். ஆதலால் போஜனம் என் சகோதரனுக்கு இடறலுண்டாக்கினால், நான் என் சகோதரனுக்கு இடறலுண்டாக்காதபடிக்கு, என்றைக்கும் மாம்சம் புசியாதிருப்பேன்.” (1 கொரிந்தியர் 8:13)